

Prin primul motiv, Comisia afirmă că, întrucât a constatat, pe de o parte, că aceasta a „omis” să formuleze obiecția privind consolidarea pozițiilor societăților Schneider și Legrand în cadrul comunicării obiecțiilor din 3 august 2001 și, pe de altă parte, că această formulare nu prezenta „nicio dificultate tehnică deosebită”, Tribunalul nu a respectat autoritatea de lucru judecat, a făcut constatări inexacte din punct de vedere material, a denaturat elementele de probă supuse aprecierii sale și nu a respectat obligația de a-și motiva hotărârile.

Prin al doilea motiv, Comisia susține că Tribunalul a făcut o calificare greșită a faptelor, a comis o eroare de drept și nu și-a îndeplinit obligația de motivare atunci când a considerat că eroarea de procedură constatată în hotărârea din 22 octombrie 2002, Schneider Electric/Comisia (T-310/01) constituie o încălcare „suficient de gravă” a unei norme juridice care are ca obiect conferirea de drepturi persoanelor de drept privat.

Prin al treilea motiv, Comisia afirmă că Tribunalul a făcut constatări materiale greșite, a denaturat elementele de probă, a calificat în mod greșit faptele în cauză și a comis o eroare de drept atunci când a considerat că există o „legătură de cauzalitate suficient de directă” între comportamentul culpabil și cel de al doilea prejudiciu identificat, și anume încheierea anticipată a negocierilor dintre Schneider și Wendel-KKR cu privire la prețul cesionării societății Legrand SA.

Prin al patrulea motiv, Comisia susține că Tribunalul a încălcat obligația de motivare care îi revine din cauza unei contradicții între motive care viciază raționamentul acestuia privind legătura de cauzalitate existentă între comportamentul culpabil și diferite prejudicii identificate.

Prin al cincilea motiv, Comisia susține că Tribunalul a făcut constatări de fapt inexacte din punct de vedere material, a denaturat elementele de probă și a comis o eroare de drept prin faptul că nu a conchis că Schneider a contribuit la totalitatea celui de al doilea prejudiciu identificat. În realitate, această întreprindere nu și-ar fi îndeplinit în mai multe privințe obligația de diligență rezonabilă pentru a evita prejudiciul sau pentru a-i limita efectele, în special prin faptul că nu a introdus cererea de măsuri provizorii în ceea ce privește pretinsa obligația a societății Schneider de a cesiona societatea Legrand și prin faptul că nu a ales să cedeze această întreprindere la o dată la care aceasta nu ar fi avut, totuși, nicio obligație în acest sens.

Prin al șaselea motiv, Comisia reproșează Tribunalului faptul că s-a pronunțat *ultra petita*, că nu a respectat normele care guvernează sarcina probei și a încălcat dreptul la apărare prin identificarea unui prejudiciu care nu era invocat de întreprinderea reclamantă.

În sfârșit, prin al șaptelea și ultimul motiv, Comisia susține că Tribunalul a comis o eroare de drept acordând societății Schneider dobânzi compensatorii începând din momentul în care s-a produs cel de al doilea prejudiciu, la 10 decembrie 2002.

Recurs introdus la 28 septembrie 2007 de Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra extinsă) pronunțate la 11 iulie 2007 în cauza T-58/05, Centeno Mediavilla și alții/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurenți: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis (*reprezentanți:* G. Vandersanden și L. Levi, avocați)

Celelalte părți în proces: Comisia Comunităților Europene, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile recurenților

- anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 11 iulie 2007, din cauza T-58/05;
- în consecință, admiterea concluziilor recurenților, formulate în primă instanță, și, ca urmare:
  - anularea încadrării în grad a recurenților din deciziile privind recrutarea acestora în măsura în care această încadrare este întemeiată pe articolul 12 alineatul (3) din anexa XIII la noul statut;
  - reconstituirea carierei recurenților (cu luarea în considerare a experienței acestora în gradul astfel rectificat, a drepturilor lor la avansare și a drepturilor lor de pensie) începând de la gradul în care ar fi trebuit numiți în temeiul anunțului de concurs în urma căruia au fost înscrși pe lista de rezervă pentru recrutări ulterioare, fie în gradul care apărea în acest anunț de concurs, fie corespunzător echivalentului acestuia potrivit încadrării din noul statut (și cu treapta corespunzătoare, în conformitate cu normele aplicabile anterior datei de 1 mai 2004), pornindu-se de la decizia privind numirea în funcție a acestora;

- acordarea către recurenți a unor dobânzi de întârziere, în temeiul ratei stabilite de Banca Centrală Europeană, aplicate asupra tuturor sumelor reprezentând diferența dintre salariul corespunzător încadrării lor care apare în decizia de recrutare și cel corespunzător încadrării la care ar fi avut dreptul, până la data la care va interveni decizia privind încadrarea corectă în grad a acestora;
- obligarea pârâtei la plata tuturor cheltuielilor de judecată din prima instanță și din recurs.

Motivele și principalele argumente

După ce au arătat cu titlu introductiv că Tribunalul, în hotărârea atacată, a tratat recurenții în mod global, fără a lua în considerare situația particulară a fiecăruia, și că s-a întemeiat pe afirmația contestată de recurenți, potrivit căreia legalitatea încadrării acestora în grad nu poate fi apreciată decât cu începere de la data numirii lor, recurenții invocă două motive în susținerea recursului formulat.

Prin primul motiv formulat, recurenții reproșează Tribunalului că a concluzionat în mod incorect în sensul legalității articolului 12 alineatul (3) din anexa XIII la Statutul funcționarilor. În această privință, recurenții invocă, în primul rând, încălcarea de către Tribunal a articolului 10 din vechiul statut în măsura în care acesta ar fi asimilat substituirea gradelor, efectuată în speță, unei adaptări „individuale” a dispozițiilor tranzitorii în sensul noii structuri a carierei, care justifică lipsa unei noi consultări a Comitetului pentru statutul funcționarilor, chiar dacă efectele, în special cele financiare, ale acestei substituirii a gradelor asupra situației persoanelor vizate ar fi considerabile și justificau în mare măsură consultarea respectivului comitet.

În susținerea aceluiași motiv, recurenții invocă, în al doilea rând, o încălcare a principiului drepturilor dobândite. Contrar celor decise de Tribunal, aspectul pertinent, în speță, nu era existența unui drept dobândit la numire, ci a unui drept dobândit la încadrare, în caz de numire. Or, cu toate că nu s-a contestat faptul că un anunț de concurs și înscrierea pe o listă de aptitudini nu dau naștere dreptului la recrutare, anunțul și înscrierea respective ar crea totuși un drept al participanților la concurs și, *a fortiori*, al celor care sunt înscriși pe lista de laureați, de a fi tratați în conformitate cu anunțul de concurs. Acest drept ar constitui dreptul corelativ al obligației AIPN de a respecta cadrul pe care și l-a stabilit prin anunțul de concurs și care corespunde cerințelor posturilor care urmează să fie ocupate și interesului serviciului.

Recurenții arată, în al treilea rând, că Tribunalul a încălcat principiul egalității de tratament prin realizarea unei distincții între candidații care au reușit la concursuri numiți anterior datei de 1 mai 2004 și cei care au fost numiți ulterior acestei date deoarece, oricare ar fi situația, caracterul ipotetic al numirii candidaților care au reușit la un concurs nu ar aduce atingere dreptului acestora de a se întemeia, cu ocazia unei recrutări efective, pe criteriile de încadrare stabilite prin anunțul de concurs și aplica-

bile, prin urmare, recrutării tuturor candidaților care au reușit la acel concurs. În plus, Tribunalul nu ar fi procedat în niciun mod la analiza justificării eventuale a diferenței de tratament realizate între cele două categorii de funcționari în cauză.

Recurenții invocă, în al patrulea rând, o încălcare a principiului încrederii legitime, precum și o denaturare de către Tribunal a elementelor de probă. Dosarul prezentat acestei instanțe ar conține într-adevăr elemente foarte numeroase de natură a acredita teza potrivit căreia recurenții au primit în mod efectiv asigurări precise cu privire la recrutarea acestora la gradul menționat în avizul de concurs.

În al cincilea și în al șaselea rând, recurenții reproșează în cele din urmă Tribunalului nerespectarea sferei de aplicare a articolelor 5, 7 și 31 din Statutul funcționarilor, și, în această privință, neîndeplinirea totodată a obligației de motivare, impusă judecătorului comunitar.

Prin al doilea motiv formulat, recurenții contestă în plus hotărârea atacată în măsura în care a respins acțiunile formulate împotriva deciziilor privind numirea în funcție a acestora, pentru motivul că, chiar dacă pârata nu și-a îndeplinit obligația de informare prealabilă, această lipsă nu ar fi de natură să determine, prin ea însăși, nelegalitatea deciziilor atacate. În această privință, recurenții invocă încălcarea în același timp a principiilor buneii administrări, solitudinii, transparenței, încrederii legitime, buneii-credințe, egalității de tratament și echivalenței între post și grad.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Conseil d'Etat (Belgia) la 24 octombrie 2007 — Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA/ Statul belgian — Intervenientă: Sanofi-Aventis Belgium SA

(Cauza C-471/07)

(2008/C 22/40)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'Etat

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA

Pârât: Statul belgian